

1. Gyülekezés

Személyes beszámolók az előző időszakról. Az előző „cselekvés” elhatározások élményei.

2.1 Bevezető ének

- a./ Taizéi: Gyújts éjszakánkban fényt; Úgy várlak én
- b./ Népének: Szentlélek Isten, szállj le ránk (Hozsanna 102.)
- c./ Zenehallgatás felvételtől: egy Requiem valamelyik tétele (Mozart, Verdi stb).

2.2 Bevezető ima (89. zsoltár)

Uram, Te vagy a mi menedékünk,/nemzedékről nemzedékre.
Mielőtt a hegyek születtek,/a föld és a világ létrejött,/Isten, Te öröktől fogva vagy és mindörökké.

Visszatéríted az embert a porba;/így szólsz: “Emberfiak, térjetek vissza!”
Mert ezer év a te szemedben annyi,/mint a tegnapi nap, amely tovatűnt,
/vagy mint egy órallás ideje éjszaka.

Eltöltöd őket álommal,/olyanok reggel, mint a sarjadó virág:
Hajnalban szirmot bont, kivirul,/estére lehull és elszárad.

Bizony, haragodtól semmivé leszünk/és indulatodtól megzavarodunk.
Szemed elé állítottad gonoszságainkat,/titkos bűneinket arcod fénye elé.

Elenyésznek napjaink, mert haragszol,/elszállnak esztendeink, mint a sóhaj.
Életsorunk mindössze hetven év,/jó erőben lehet tán nyolcvan év is.

De javarészt még az is kín és gyötrődés;/Bizony hamar elszáll, és mi elmegyünk.

Ki tudja fölmérni haragod erejét,/és ki fél eléggé haragod hevétől?

Taníts meg úgy számot vetni napjainkkal,/hogyan szívünk eljusson a bölcsességre.

Fordulj felénk, Urunk, meddig késel?/Indítson meg szolgálid könyörgése!

Árassz el minket jókor irgalmaddal,/hogyan minden nap ujjongjunk és örvendezzünk.

Kárpótolj örömmel a napokért, amelyeken megaláztál,/az évekért,
amikor rosszul ment sorunk.

Műved legyen nyilvánvaló szolgálid előtt,/és dicsőséged gyermekeik előtt.
Az Úrnak, istenünknek jósága ragyogjon fölöttünk,/kezünk munkáját kísérje áldásod felülről, kezünk munkáját kísérje áldásod!

2.4 Elmélkedés, lelkiismeretvizsgálat (Teréz anya üzenetei az év minden napjára, 66. old.)

Ha ma meg kellene halnotok, mit mondanának rólatok?

Mi volt szép, Krisztushoz hasonlatos bennetek, ami segített másokon?

Álljatok meg Jézussal szemben, és ne elégedjétek meg bármilyen válasszal.

3.1 Gondolatébresztő

a./ (Jean Vanier: Hazatérésünk, Vigilia, Bp. 1999. 139. old.)

A Bárka közösségekben számos haláleset tanúi voltunk. Van szelíd és szép halál; ilyen volt Agnes, René és Jacqueline távozása. Az utolsó napokat barátaik körében töltötték, miközben erejük fogytán fogyott. A ház lakói gyakran beszélgettek haldokló barátaikról, és rendszeresen imádkoztak értük. Azután egy napon kialudt az élet pislákoló, gyenge lángja.

Vannak keserűbb, nehezebb esetek is, amikor a halál váratlanul jön el, akár éjnek idején a tolvaj. A kórházban magányosan haldoklót nem vehetik körül szerető búcsúszavakkal a barátok.

Történt néhány erőszakos, iszonyatos, megdöbbentő haláleset is: szép, életerős, fiatal munkatársak szenvedtek végzetes kimenetelű autóbalesetet. Az ilyen halálesetek nyomán úr támad, az embert szorongás és félelem fogja el. Ki-kí saját halálával szembeül ilyenkor: “ugyanaz velem is megtörténhetett volna”.

Közösségeinkben azáltal próbáljuk ünnepélyessé tenni a halált, hogy nem menekülünk előle. Szembenézünk vele, beszélünk róla, beszélgetünk a megholtáról, egyedi szépségéről, keresztény reménységünkről, de megfogalmazzuk fájdalmunkat, szorongásainkat, sőt akár lázadásunkat is. Ünnepélyes eseményként éljük meg a halált abban az értelemben is, hogy a gyászoló családot vigasztalva, közösen imádkozunk a ravatal mellett, és így veszünk részt a gyászmisén is.”

b./ (Sztrilich Ágnes beszédéből; Neveléssel a boldogabb családokért c. konferencia, Bp. 2001.)

Én egészségügyben dolgoztam 35 éven keresztül. Nemcsak az botrányos, ahogy a holttestekkel bánnak, vagy az, hogy a haldoklók közt káromkodva járnak, hogy mikor fog kipurcanni - így mondom, de sokkal csúnyábban mondták -, hanem önmagában az, hogy az élet és a halál titkát elutasítjuk magunktól. Vissza kell hozni a családba, az emberi közösségbe az

élet és a halál titkát. Igazán ritka az otthon békességben meghaló idős ember, akinek nem csövek lógnak ki pucér testéből egy intenzív osztályon, hanem akit körülvesz egy imádkozó közösség. A nagynénémet megtudtuk őrizni, hogy otthon haljon meg. Én harcoltam a család orvos tagjaival, hogy nem, nem visszük a 96 éves kórházba, hogy ott legyen kiszolgáltatva, hanem imádkoztunk mellette, gregorián zene szólt mellette, virágokkal volt körülvéve, és mindannyiunknak hallatlanul nagy-nagy Isten-élménnyé vált az ő kinyílása az örök életre.

c./ (Sík Sándor: *Áldott, aki előre néz - részlet*)

Régi bölcsesség: ami vár,	A rejtelmes redők alatt
Réges-régen megírva már	Izzik az Élő Gondolat,
Szíved piros redőiben, -	Amely öröktől örökig
De nem pihen.	Munkálkodik.

Eredj és tárt szívvel fogadd,
Amit diktál a pillanat.
Cselekedd, ami rajtad áll.
Nincsen halál.

3.2 Megfigyelés

- Melyik volt számomra a legemlékezetesebb haláleset közvetlen családban, környezetemben? Hogyan éltem meg? Milyen gondolatokat, érzéseket keltettek bennem az események?
- Ismerek-e olyan személyt vagy családot, akiknek sikerült szeretettel, szépen megélniük közeli hozzátartozójuk súlyos betegségét, halálát?
- Ha saját családbunkban volt haláleset: hogyan beszéltük meg a gyermekeinkkel? Hogyan élték meg gyermekeink a veszteséget?
- Ha közvetlen családbunkban még nem történt haláleset: beszélgettünk-e már a halálról a gyermekeinkkel? Hogyan?

3.3 Értékelés (KEK 1008, 1019, 1013, 1016, 1014)

A testi halál a "bűn zsoldja" (Róm 6,23), mely az emberi bűn következtében lépett a világba. A Teremtő terve szerint "az ember nem halt volna meg, ha nem vétkezett volna" (Gaudium et spes 18).

Jézus, az Isten Fia szabadon, az Atya iránti engedelmességből szenvedte el a halált értünk. Halála által legyőzte a halált, megnyitva minden ember számára az üdvösség lehetőségét.

A halál az ember földi zarándokútjának, a kegyelem és irgalom idejének vége, ami rendelkezésére áll, hogy földi életét megvalósítsa és

döntson végső sorsáról. Amikor végetér földi életünk egyetlen futama, nem térünk vissza újabb földi élethez (vö. Zsid 9,27).

A halálban a lélek elválk a testtől, de a föltámadásban Isten visszaadja a romolhatatlan életet átalakult testünknek, újraegyesítve azt lelkünkkel. Ahogyan Krisztus föltámadt és örökké él, mi mindnyájan föltámadunk az utolsó napon.

"Bármit gondolsz vagy teszel, úgy kell intézned, mintha holnap meg kellene halnod. Ha tiszta volna a lelkiismereted, nem nagyon félnél a haláltól. Jobb volna a bűnöktől őrizkedned, mint a halál elől menekülnöd. Ha ma nem vagy készen, holnap hogyan leszel?" (Kempis: Krisztus követése, 1,23,1)

3.4 Cselekvés

- A következő hónap során tegyünk felajánlást, illetve rendszeresen imádkozzunk elhunyt hozzátartozóinkért.
- A megholtaknak virágot szoktunk vinni. Határozzunk el egy konkrét jócselekedetet, amellyel egy idős, még köztünk élő hozzátartozónknak örömet szerezhetünk!
- Egyéni, konkrét elhatározás

4. Záróima (Esti ima; Egyetemisták imakönyve, Bp. 2001. 28. old.)

Az éjszaka lehet rövid, lehet nyomasztó, lehet magányos, lehet sivár, lehet félelmetes, de mindenképpen már a hajnal előhírnöke. Pihenésre, megnyugvásra, az Istennel való találkozásra való. "Áldott ez az éjszaka..." - ahogyan a húsvéti örömeinek hirdeti: mert ekkor kelt át száraz láb-bal a választott nép a Vörös tengeren; ekkor borult csend a mindenségre és az éj sietős útja közepén a mindenható Ige az égből, királyi trónusáról ott termett a pusztulásra szánt föld közepén; s végül a szenvedés és a halál borzasztó éjjele után támadt fel Jézus Krisztus a sírból.

Urunk, Te töltsd meg tartalommal, ígézzel, pihentető álommal, színekkel és békével a ránk boruló mai éjszakát! Amen.